

— Ще ни заведе самъ при управителя, извика капитанинътъ, и ще му говори отъ наша страна. Предлага ви го той самъ.»

Тогасъ въсторгътъ на множеството преминъ съ-какъвъ предѣлъ. Капитанинътъ Жуанъ Ватиста за-влече полицмейстера на улицата. Народътъ го по-срѣщнъ съ повторителны *да живѣе*; и безъ да му даждъ време да си отвори устата, обиколихъ го, стискахъ го, и го подигнхъ хиляды рѣцѣ, като въ триумфъ. Вънѣтъ отъ бръшленъ туриха на челото му, на което оставахъ още знакове отъ замѣря-нето съ зеленчуцытъ и вошкытъ, и тѣзи литаніи на народа, предводима отъ гостинника Инесъ Пе-реса, и особенно отъ масторъ Трохильо шевача, у-прави са къмъ палата на управителя презъ улицата Триконера, окитена съ цвѣтъ и листѣ, и дѣто зна-мена съ гербоветъ на Испанія вълнувахъ са на про-зорцытъ за да привѣтствуватъ царскыя входъ на Филиппа III.

Колкото за капитанина Жуанъ Батиста, той ста-нъ невидимъ, и берберьтъ Гонгарельо са върхъ, во-димъ отъ благоразуміе на дугеня си, като отговаря-ше съ нискъ гласъ на пытаніята на съгражданытъ си за произшествіето :

« Или навье царьтъ, или народътъ, ный Мавры-тъ, покръстены съ насиліе, нема да спечелимъ нищо отъ побѣдата; твърдъ е възможно да платимъ и раз-носкытъ на войната. Стойте прочее мирны и не са мѣсете въ нищо. »

И Абенъ-Абу, наричанный Гонгарельо, като си улови браснича, наченъ да брьене едного Христіани-на и едного Евреина, които го чакахъ въ дугеня му.

Когато ставахъ тѣзи работы въ срѣдата на града, въ тѣсената и крива улица на светого Пахомія са шураше малко едно дѣте около десетъ или дванаде-сетъ годишно; казвамъ около, защото никой, нито то само си анаяше годинитъ. На изсѣхнѣлото му и блѣд-но лице са виждахъ знакове отъ грескъ, и дрипытъ, които покрывахъ тѣлото му, свидѣтелствувахъ за край-ното му убожество. Правътъ му бѣше пріятенъ и ве-